

d ů v o d ů:

Dovolatelka považuje za nesprávné posouzení právní, že odvolací soud přiznal ve svém rozsudku proti dovolatelce jsoucnost rozvodového důvodu zlomyslného opuštění podle §u 109 obč. zák. a že z toho rozvodového důvodu vyhověl žalobnímu žádání. Dovolatelka poukazuje k tomu, že odvolací soud nahraňuje pojem »zlomyslného opuštění« pojmem »opuštění bez nutkavé příčiny«, ač jde o dva různé pojmy. Dále poukazuje k tomu, že byla ochotna vrátiti se do žalobcovy domácnosti, že jen manžel ukladla za podmínku, by našel pro ně jiný byt, než u jeho rodičů, že tedy za tohoto zjištěného stavu nelze mluvit o »zlomyslném« opuštění. Leč dovolací soud neshledal, že by odvolací soud posoudil spornou věc po právní stránce nesprávně. Podle §u 92 obč. zák. je manželka povinna jíti za manželem do jeho obydlí, jemu v hospodářství a v živnosti dle své síly pomáhati, a pokud toho žádá domácí pořádek, nařízení od něho učiněná nejen sama plniti, nýbrž i k tomu přihlížeti, aby byla plněna také od jiných. Podle §u 91 obč. zák. hlavou rodiny jest muž. Podle §u 93 obč. zák. není manželům dovoleno, manželský svazek, třeba se o to sjednotili, o své újmě zrušiti. S těchto hledisek dlužno řešiti pojem »zlomyslného« opuštění po rozumu §u 91 obč. zák. Bylo zjištěno, že dovolatelka opustila o své újmě domácnost svého manžela, bez jakéhokoliv důvodu, jímž by mohla ospravedlniti tento odchod. Udává-li, že její odchod je ospravedlněn skutečností, že se nechtěl její manžel odstěhovati od svých rodičů, kde mu otec propachtoval kus pole, přehlíží, že podle zákona hlavou rodiny jest muž a že manželka jest povinna splniti, co je nařízeno v §u 92 obč. zák. Nemůže si určovati, by se žalobce odstěhoval od svých rodičů, kde si našel novou existenci. Poněvadž dovolatelka klade za podmínku svého návratu do manželovy domácnosti zcela bezdůvodnou a v zákoně opory nemající podmínku, sluší sdíleti právní názor odvolacího soudu, že její, nijak neospravedlněné, odpírání návratu jeví se býti zlomyslným opuštěním manžela, neboť to spočívá i v libovolném přerušení manželského společenství, spojeném s úmyslem, toho společenství už neobnoviti. Takový úmysl projevila dovolatelka podle toho, co bylo zjištěno odvolacím soudem, s dostatečnou poznatelností také tím, že ještě v dovolání klade za podmínku svého návratu, by žalobce našel jiný byt a odstěhoval se od rodičů.

Čís. 4856.

Přerušení promlčení nastává teprve, když věc došla k příslušnému soudu, třebas následkem opatření původně dovolaného soudu dle §u 261, odstavec šestý, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 31. března 1925, Rv I 394/25.)

Zalobu o náhradu škody procesní soud první stolice zamítl proto, že žalobní nárok jest promlčen. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolací soud schvaluje právní názor nižších soudů, že promlčení se přerušuje jen podáním žaloby u příslušného soudu, pokud se týče u soudu, jenž stal se příslušným tím, že žalovaná strana závčas nevznesla námitky nepřislusnosti soudu (§§ 240 a 441 c. ř. s.). Nemění na věci ničeho, že sporná věc byla nepřislusným krajským soudem v Liberci k žalobcovu návrhu podle Šu 261 odstavec šestý c. ř. s. přikázána příslušnému okresnímu soudu v Jablonci n. N., neboť tím vznikla pro žalobce výhoda jen potud, že řízení zůstalo zahájeno a že žalobce nemusel žalobu podávati znovu. Ale přerušení promlčení (§ 1497 obč. zák.) nastalo teprve tehdy, když žaloba došla k příslušnému soudu, neboť procesuální výhody, propůjčené žalobci Šem 261 odstavec šestý, c. ř. s. nemají významu pro otázku hmotného práva, kdy a jak se přerušuje promlčení. I v případě odkázání sporné věci na příslušný soud podle Šu 261 odstavec šestý c. ř. s. nepřerušuje se tedy promlčení podáním žaloby u nepřislusného soudu, nýbrž teprve dnem, kteréhož věc došla na příslušný soud, zvláště když jde, jako zde, o nepřislusnost nezhojitelnou.

Čís. 4857.

Do rozhodnutí o tom, zda svědek má býti slyšen přímo soudem rozhodujícím či soudcem z příkazu činným, nepřipouští se rekurs.

(Rozh. ze dne 31. března 1925, R II 86/25.)

Soud první stolice nařídil výslech svědka Dra G-a dožádaným soudem. Rekursní soud k rekursu žalobce nařídil, by svědek Dr. G. byl vyslechnut rozhodujícím soudem.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

D ů v o d y:

Dle ustanovení Šu 291 c. ř. s. odstavec první, pokud se týče Šu 277 odstavec poslední c. ř. s. nepřipouští se samostatný opravný prostředek proti usnesením, kterými byla nařízena provedení důkazu, což se děje usnesením průvodním (§ 277 odstavec první c. ř. s.), vyžadujícím písemného vyhotovení, když důkaz má býti proveden soudcem z příkazu činným nebo dožádaným. Rozhodnutí o tom, zda svědek má býti slyšen přímo soudem rozhodujícím, či soudcem z příkazu činným nebo dožádaným, jest částí usnesení průvodního, vedle připuštění důkazu z části druhé a vztahuje se proto naň také ustanovení Šu 277 poslední odstavec c. ř. s. Z těchto důvodů jest dovolací rekurs považovati za nepřipustný. Neboť tím, že rekursní soud usnesení soudu první stolice, jímž nařízen byl výslech svědka Dra G-a soudem dožádaným, nahradil nařízením toho výslechu soudem rozhodujícím, stal se napadený výrok částí průvodního usnesení a podléhá proto jako takové naznačeným předpisům.